

drugega obrežja na vejevje jelš, se ni več pozibavala; samo bršljana ovi-
jajoča se dolga srobot se je stresala še vedno s svojimi sivimi zavitki in
obrepki. Tudi v hladno senco nad vodo je jela pritiskati skozi zeleno
streho nad nami, izpod vročega, razpaljenega neba soparica od zunaj.
Mi smo se kopali in se veselili po svoje naprej; v našo hrupno veselost
je zadonelo s travnikov časih še vedno ukanje koscev...

* * *

Sla sva potem obadva v Ljubljano študirat, Tinko in jaz. In tekla so
leta...

Ko sem se povrnil lani sredi velikih počitnic s potovanja iz Londona
domov, in sem se izprehajal neko popoldne s Tinkom skupaj skozi rojstno
vas, je naju kraj ceste hipoma predramil vesel vrišč iz potoka. Otroci so
se kopali v Zapoti.

Nehoté sva obstala.

»Ali še pomniš, kako sva se pred dvanaajstimi leti igrala ravno tukaj
v potoku cesarja?« sem se domislil jaz. »Kje so zdaj tisti najlepši časi!...
Da bi bil ostal vedno otrok, da bi ne bil spoznal nikdar sveta in ga ne
videl v njegovi pravi luči!...«

»Da bi bil ostal vedno otrok!« — je rekel tudi Tinko.

V misli zatopljena sva se odpravila po cesti dalje; a zastajal je nama
korak...

V težkih dneh.

*Evropo je požar objel,
ki razpihuje ga vihar:
med narodi se boj je vnel,
strašan in ljut kot še nikdar!*

*Od juga v severno se stran
zabliskal je krvavi meč:
grom bojni stresa hrib in plan,
studeneč, potok teče rdeč.*

*Kosi junake mlade smrt,
dviguje do neba se stok;
sovraštva in zavisti črt
v prah ruši dela pridnih rok.*

*Že leta v srcih tlelo je:
kdo bo svetá vladar?
Do vrha prigorelo je,
in v svet izbruhn timer požar!*

*Divjá svetovna vojna zdaj,
le grozo in gorjé širèč!
O, Bog, ti našim srečo daj,
domovju zmage svit blesteč!*